

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝ. ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ
ΧΑΡΛΑ. Γ. ΒΑΦΕΙΔΗΣ
ΔΗΜ. Η. ΨΩΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ
ΕΝ ΤΩ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΩ
Ο ΗΛΙΟΣ

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
Β. Κ. ΒΑΣΙΛΕΪΔΗΣ δ.φ.

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Αί Παιδαγωγικά Ιδέαι του Καντίου *Ίωάν. Όλυμπιον*
- Η Κοιμυρδία παρ' Έλλησι *Βασ. Βασιλειάδου*
- Φύλιξ Μότιλ *Doré Remy*
- Οί Άνεμόμυλοι (Χρονογράφημα) *Αδγερινού*
- Η Μαύρη Καρδιά (Λήγημα) *Βάσου Άλιστράτου*
- Άγιος Δημήτριος *Άνδρ. Γερωλύμου*
- Παρισινά Έντυπώσεις *Μαρίνου Σιγούρου*
- Κυδωνιατική Ζωή
- Σε μιά μου Φύλη (ποίημα) *Μαρίας Ε. Ζάμπα*
- Σκόρπια λόγια

ΕΙΚΟΝΕΣ

- Ίωάν. Όλύμπιος
- Κοδωνοστάσιον Άγίας Φωτεινής Σμύρνης
- Άνεμόμυλοι Κυδωνίων
- Βορεία άποψις Κυδωνίων

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ
ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΕΤΗΣΙΑ

Εν Κυδωνίαις Μετζ. 2 1)2
Εν τοῖς χωρίοις . 3
Εν τῷ Κράτει . 3
Εν τῷ ἔξωτικῷ φρ. χρ. 16

ΔΙΑΦΗΜΙΣΕΙΣ

Κατ' ἀποκοπὴν

ΧΑΡΤΑΠΟΘΗΚΗ & ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΣΙΓΑΡΟΧΑΡΤΩΝ

ΣΠΥΡΙΔΩΝΟΣ Δ. ΑΘΑΝΑΣΟΥΛΑ

Ὁδὸς Παλαιὰ ψαραδικὰ Ν^ο 8 — Δίοδος Σιναϊτικὰ Ν^ο 6 καὶ 7 δίοδος Κλειδαρὰ Ν^ο 6 δίοδος Εὐαγγελικῆς σχολῆς Ν^ο 26.

ΣΜΥΡΝΗ

ΟΛΑ ΤΑ ΕΙΔΗ ΤΗΣ ΧΑΡΤΙΚΗΣ ΔΙ' ΕΦΗΜΕΡΙΔΑΣ & ΠΕΡΙΟΔΙΚΑ, ΧΡΕΙΩΔΗ ΓΡΑΦΕΙΩΝ & ΣΧΟΛΕΙΩΝ
ΕΙΣ ΠΕΓΓΛΗΝ ΠΟΙΚΗΛΙΑΝ.

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ "Ο ΗΛΙΟΣ"

ΧΑΡΑΛΑΜ. ΒΑΦΕΙΑΔΟΥ & ΔΗΜΗΤ. ΨΩΜΟΠΟΥΛΟΥ
ΜΕΓΑΛΗ ΑΓΟΡΑ (ΒΕΖΕΣΤΕΝΙ)
ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ
ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΗ ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ

Ἐπιστολοκεφαλίδων, Φακέλλων, Λογαριασμῶν, Συναλλαγμάτων, Διπλοτύπων, Ἐπισκεπτηρίων, Προσκλητηρίων, καὶ Ἀγγελτηρίων Γάμων Ἀρραβίωνων Βαπτίσεων Κηδειῶν καὶ Μνημοσύνων, Βιβλίων, Ἡμερολογίων, Περιοδικῶν, Ἐφημερίδων, κ. τ. λ. κ. τ. λ.

Ἀναλαμβάνομεν τὴν κατασκευὴν σφραγίδων ἐξ ἐλαστικοῦ καὶ ὀρειχάλκου ὡς καὶ διαφόρους πινακίδας (ταμπέλας) ἐκ πορσελάνης.

ΑΙΟΛΙΚΟΣ ΑΣΤΗΡ

ΔΕΚΑΠΕΝΘΗΜΕΡΟΝ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

ΙΔΙΟΚΤΗΤΑΙ

ΧΑΡΛΑ. Γ. ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ
ΔΗΜΗΤΡ. Η. ΨΩΜΟΠΟΥΛΟΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ

ΕΝ Τῷ ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙῳ
"Ο ΗΛΙΟΣ,"

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ

Β. Κ. ΒΑΣΙΛΕΙΑΔΗΣ δ. φ.

Ἡ κατὰ τὴν περικοπὴν ἀποκοπὴν ἀναβάντων ἀνδρῶν ἐργασίαν ἡμερῶν ὅσοις παιδαγωγικῶς μελέτης κατέχοντι ἄμα τὴν μετῆσιν τῆς σοφῆς διανοίας αὐτῶν, ἐπ' ἣν ἐκτελέσαντο ἐπὶ τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ταύτης ὁρῶντων ἐκείνων συμβολῶν εἰς τὴν Γερμανικὴν παιδαγωγίαν, ἀλλὰ καὶ ἐννοήσαντες ἀνεκτικῶς τὴν ἐπιπέδου ἀναγωγίαν.

* . . . Ὁ Καντίος εἶνε τις τῶν κρείττων φιλοσόφων τῶν νεωτέρων χρόνων, ἡ ισχυροτέρα δ' ἀνεπιβόλος καὶ κριτικώτερος διάνοια τῆς σοφῆς Γερμανίας.

Ὁ ἀνὴρ ὅς' οὐ κενὸς χρονολογεῖται ἢ ἀνεμόφρονας, ἢ ἀκαρτερῶς ἐπιπέδου ἢ ἀναγέννησις τῆς παιδαγωγικῆς, ὡς ἐπιστήμης αὐτοτελούς καὶ ἀνεπιβόλου, ἤ τις ἀληθῶν ἀφελίμων ἔχει σήμερον συγγραμμάτων ἔδοσαν εἰς τὴν ἐπιστήμην καὶ ἀνεπιβόλους παρήσαν ἐπιχειρήσεις εἰς τὴν ἐκπαιδευτικὴν καθόλου τῶν ἑλλορητικῶν λαῶν, — ὁ πατὴρ τῆς παιδαγωγικῆς εἶνε ὁ φιλόσοφος τις Γεντύης, ὁ ἀθάνατος συγγραφεὺς τοῦ Λιμόλιου (Emile, ou de l'éducation 1762) ἐνῶς τῶν ἀριστοτεργεμάτων τῆς παιδείας καὶ ἀποθανεὸς τῆς φιλοσοφίας. Ἐπεὶ ὁ Ἐλμτὸς, ὁ φιλόσοφος Πιστολόγη (1746—1827), "ὁ πατὴρ τῶν ὁργανῶν, ὡς ὀνομαζοῦν αὐτὸν ἢ ἐπὶ τοῦ μνημείου τῆς εὐνομοῦ πατρῆδος τοῦ ἐπιγραφῆ, ὁ κατ' ἐξοχὴν μαθητὴς τοῦ Ρουσσώ καὶ τοῦ Καντίου κατὰ τὰς παιδαγωγικὰς ἰδέας, ἐγένετο ὁ εἰσηγητὴς τῆς "ἐκπαικτικῆς μεθόδου, ἐν τῇ διδασκαλίᾳ καὶ ὁ πραγματικῶς ἰδρυτὴς τῶν Σχολείων τοῦ λαοῦ καὶ τῆς νεωτέρας δημοτικῆς ἐκπαιδευτικῆς.

ΙΩΑΝΝΟΥ ΟΛΥΜΠΙΟΥ ΓΥΜΝΑΣΙΑΡΧΟΥ ΚΥΔΩΝΙΩΝ ΑΙ ΠΑΙΔΑΓΩΓΙΚΑΙ ΙΔΕΑΙ ΤΟΥ ΚΑΝΤΙΟΥ

Ὁ φιλοσοφικὸς Γερμανοφίλος Κυδωνίων κ. Γ. Ὀλυμπιὸς ἐπὶ τὴν εἰκόνα αὐτοῦ κατὰ τὴν ἀποθανεὶσάν τε ἀποκοπὴν, τὴν ἐπιπέδου ἢ ἄλλοις τῶν Πιστολόγου λογιστῶν μελετητῆς, ὁ εἶπε τὴν καὶ ἄλλοις ἐκτελέσαντο ἐπὶ τοῦ ἐκπαιδευτικοῦ ταύτης ὁρῶντων ἐκείνων συμβολῶν εἰς τὴν Γερμανικὴν παιδαγωγίαν, ἀλλὰ καὶ ἐννοήσαντες ἀνεκτικῶς τὴν ἐπιπέδου ἀναγωγίαν.

Οἱ συμπλοκαὶ τοῦ Περιστάτου, θέλοντες τὴν χαρακτηριστικὴν τὴν μελέτην τῆς διανοίας τοῦ Ἀναβιόρου, χαρῶντος ἐπιπέδου αὐτὸν ΝΟΥΝ, διότι ὁ Νους ἀποκαλεῖ τὸ κέντρον καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ κοσμολογικῆς ἀποστήματος τοῦ Κλαυδίου σοφοῦ. Πρώτος δὲ ἔλεγε ὅτι ἐκ τῶν φιλοσόφων τῆς ἰωνίας ὁ Ἀναβιόρος εἰσηγήθη εἰς τὴν φιλοσοφίαν τῶν ΝΟΥΝ ὡς "ἀρχὴν κοσμοποιίας, ἔξω τῆς ΥΛΗΣ ἐν σημαντῶν μεγα-

Σημ. * Ἀναβιόρος τῆς ἡ Σιμωνίου ἐν τῇ ἀπόσει τοῦ Γερμανοφίλου Κυδωνίων.

χε διαίτη θαυμασία σημεῖα τῆς μελλούσης μουσικῆς αὐτοῦ διανοήσεως, δεκαενναίτης τὴν ἡλικίαν συνεισέβη εἰς τὸν Βάγνερ ἐν Βιέννῃ, ἐνώπιον τοῦ ὁποῦ ἐξετέλεσαν ἐπὶ κλειδοκουμβάλου ἀπὸ μνήμης διάφορα τῶν ἔργων τοῦ ἐξόχου μουσουργοῦ, ὅστις θαυμάσας τὸ μουσικὸν τάλαντον τοῦ νεοῦ Μόττλ τῇ μεσολαβίῃ καὶ τοῦ Χάνς Ρίχτερ, προσεκάλεσαν αὐτὸν εἰς τὰς πρώτας παραστάσεις τῶν ἔργων του ἐν Βεῦρτ, διορίσας αὐτὸν „Solorepetitor“ καὶ ἀναθέσας αὐτῷ τὴν ἀναθεώρησιν τῶν μερῶν τῆς **τετραλογίας**.

Ὅποιος ἦτο ὁ θαυμασμός καὶ ἡ ἐκτίμησις τοῦ Βάγνερ πρὸς τὸν Μόττλ μαρτυρεῖ ἢ ἐπιστολῇ αὐτοῦ πρὸς τὸν Νέιμαν κατὰ τὸ 1879. „Ἐὰν παρὰ τὸ ΣΩδ ὑπάρχει θέσις κοινὴ, σὲ παρακαλῶ θερμῶς καὶ ἐπιμένως νὰ διορίσῃς **ἐκτάκτως** τὸν ἀξιόλογον καὶ νεαρὸν Μόττλ τῆς Βιέννης. Ἡ εὐφροσύνη καὶ ἡ ἰκανότης του καταπλήρουν, τὸν γνωρίζω ἐκ παύρας. Θὰ εὐχαριστηθῶ πολὺ νὰ μάθω ὅτι τὸ θέατρον διευθύνεται ἀπὸ δύο μουσουργοὺς τόσο ἐξόχως παπρικοισμένους, δραστηρίους καὶ εὐγενεῖς. . . .“

Μὲ ἐκφράσεις δὲ περισσότερον ἐπαινετικὰς τὸν συνίστα, ἄλιγον βραδύτερον, εἰς τὴν διεύθυνσιν τοῦ Μεγάλου Δουκικοῦ θεάτρου τῆς Δαρμσταδτῆς.

Τὴν πρώτην ἐκπαίδευσιν αὐτοῦ ὄφειλαν ὁ Μόττλ εἰς πλουσίαν πρηνηρικὴν Λούτρι-ακὴν οἰκογένειαν παρὰ τῇ ὁποίᾳ ὁ πατὴρ του εἰργάζετο.

Κάποιος Κρόμπερ σοβαρὸς καὶ καλὸς ὑπάλληλος παρὰ τινι συμβολαιογράφῳ εἶδε μαθήματα-μουσικῆς εἰς τὰ παιδία, ἐν οἷς καὶ ὁ Μόττλ ὅστις ἐφαίνετο ἔχων ἔκτακτον κλίσιν εἰς τὴν μουσικὴν. Ἐνναιήτης συνιστᾷ διάφορα μουσικὰ τεμάχια!

Ἀκολούθως εἰσῆλθεν εἰς τὸ γυμνάσιον καὶ εἰς τὸ Ὄρειον τῆς Βιέννης ἐνθα ἔσχεν ὡς διδασκάλους τὸν Ἑλμπαβέργκερ καὶ τὸν Ἐρβάν.

Ἐνθουσιασθεὶς ἐκ τῶν ἔργων τοῦ Βάγνερ, ἐπαθῆμι νὰ διευθύνῃ τὰ μελοδράματα τοῦ ἐξόχου τῆς Λειψίας συνθέτου. Καὶ ἡ εὐκαιρία τῇ ἐδέσθῃ καθῆσον τότε παριστάνοντο ἐν Βεῦρτ.

Ἀπὸ τῆς ἀποχῆς ἐκεῖνης ἡ δόξα καὶ ἡ προαγωγή, τῷ ἐξουφαλίσθησαν. Ἐγένετο ἀλληλοδιαδόχως „Hof Kapellmeister“ ἐν Καρλόυ διευθυντῆς τοῦ θεάτρου καὶ τῆς

ὀρχήστρας τῆς αὐτῆς, καὶ εἶτα γενικὸς διευθυντῆς τῆς ὀρχήστρας. Ἡ Καρλόυ ἐγένετο σπουδαϊστάτον μουσικὸν κέντρον, ἐνθα προσήρχοντο πανταχόθεν ξένοι ἵνα ἀντυφίωσι εἰς τὰς θαυμασίας ἐκτελέσεις τῶν ἔργων τοῦ Βάγνερ, Γκόλ, Μοζάρτ, καὶ Βεργλιῶ.

Ἐν Βεῦρτ διέθθη τὴν „Τανόουζερ“ τὸ Φάντασμα Πλοῖον, καὶ τὸν „Τριστάιον“, τοῦ Βάγνερ. Ἐκ τῶν συνθέσεων αὐτῶν διακρίνονται: Füss und Sänger, νέα συμφωνία, διάφορα Lieders, καὶ διάφορα συνθέσεις διὰ κλειδοκούμβalon.

Προσβλήθη καθ' ἣν στιγμὴν διέθθη τὴν ὀρχήστραν ἐν τῷ θεάτρῳ. . . . αἰσθανόμενος τὰς δυνάμεις αὐτοῦ ἐκλιπέσας, προσεκάλεσε τὸν πρῶτον τετραχορδιστὴν ἵνα ἀναλάβῃ τὴν διεύθυνσιν, μέλις σχῶν τὸν καιρὸν νὰ μεταβῇ εἰς τὸ θεομάτιόν του ἐν τῷ θεάτρῳ ἐνθα καὶ ἔπειτα! . . . Ἐμμένει ἐκεῖ ὡς νεκρὸς ἐπὶ τινος ὥρας! . . . Εἶτα μετέφερον αὐτὸν εἰς τὸν οἶκόν του καὶ ἐκάθη ἐν τῷ Νοσοκομείῳ ἐνθα μετὰ τινος ἡμέρας καὶ ἀπέθανε!

Ἡ Γερμανία κλαίονσα πένθει, ὁ δὲ μουσικὸς κόσμος θρηνεῖ τὴν ἀπώλειαν τοῦ οὐτοῦ ἐξόχου μουσουργοῦ.

Doré Remy.

ΥΜΝΟΣ ΑΙΟΛΙΚΟΥ ΑΣΤΕΡΟΣ

Μικρασιανόν μου ἄστρον
σὺ τὰς νεαρὰς ψυχὰς
δὴ φωτίσθης τῆς πατρίδος
μὲ τὸ πνεῦμα ποῦ σκορπᾷ!

Σὲ ζυγαῖουν ἀπ' ἐπάνω
τ' ἄστραράκια τ' οὐρανοῦ
λαμπυρίζον τῆς **Αἰολίδος**
θρυαλλῆς καινῆ φανῆ!

Ὅμιλάεις μὲ ἐκεῖνο
ποῦ κυτᾶζαν μὴ φορὰ
τὰ Χριστοῦγεννα αἱ Μάργα
μὲ ἀνέκφραστη χαρὰ!

Κυδωνίαι Γ. Τριανταφύλλου

ΚΩΔΩΝΟΣΤΑΣΙΟΝ
Ι.ΝΑΟΥ ΑΓΙΑΣ ΦΩΤΕΙΝΗΣ ΕΝ ΣΜΥΡΝΗ,

ΧΡΟΝΟΓΡΑΦΗΜΑ

ΟΙ ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΙ

Ἐκρίσκομαι πρὸ τῶν ἐρειπίων των, τῶν ἐπιδεικνυόντων τὴν μόνην ἰσοκ ἀρχαιο-λογικὴν ἀξίαν τῆς πόλεώς μου

Ἄφρατα, πλὴν μεγαλοπρεπῆ, ἴστανται πρὸ τῆς ἰσχύος τοῦ πανδαμύτορος χρόνου, ἀκριβέστερον δ' εἶπειν πρὸ πάσης ἀτημη-λακρικῆς ἐρευρέσεως.

Ἡ ἀράχη, ἀλάνθαστον σύμβολον πάσης παρακμῆς, ἐρημώσεως καὶ ἀθλιότητος, ἡσυχῶς ἐφαίνει τὸν καλλιτεχνικώτατον ἰστόν της καὶ ἡ φιλοσοφικῆ γλαυῆ εὐρε τὸν ἡσυχαστήριον θρόνον της, ἀνασσα τῆς μονώσεως καὶ τῆς δυστοχίας πάσης ἀρχαίας δόξης.

Τὸ ἱομα τοῦ ἀρεμανίου μελωδοῦ ὅτε ἀντιχεῖ πλέον συνοδεῖον τὸν ἠσθμὸν

ἐκείνον τὸν γλυκύτατον, ὃν ἐχάρηζον τὰ τέσσαρα τοῦ ὁρίζοντος σημεῖα, ἔθυμονόν-τα τὴν ἀρετὴν τῆς ἐργασίας ἐμφαντικώ-τατα.

Ὅλα ἐκεῖ ἐσιώπησαν.

Μόνον ἡ κληρονόμος πάσης παρελθούσης χαρῆς ἢ θλίψεως, ἡ ἱλαροτραγικὴ ἀνάμνησις λαλεῖ πρὸς τὸν τυχαῖον διαβάτην ἢ περιπατητὴν, τὸν θάνατον πρὸς τὴν ζωὴν τὸ παρελθὸν πρὸς τὸ ἐνεστώδες καὶ τὸ πικρὸν καὶ ἀβέβαιον μέλλον.

Ἀκούεται λέγουσα, Ἀστυγχιμένε Κόσμε! ἐξήγησε τὸν πολιτισμὸν καὶ τὴν τέχνην ἵνα, ἐπ' ἐπιπέδῳ ἀνασιώσεως, ἐγκαταλείπων τὴν Πόλιν τὴν καθαρὴν, τὴν ἀγνήν ἡρωικότητα, τὸ σύνολον τῶν δώρων τῆς ἀθώας φύσεως, εἰσέλθῃ εἰς τὸ πνηγρὸν χάος ἀτιμῶν, ἠλεκτρισμῶν μαγνητισμῶν καὶ μυρίων ἄλλων ἐξοκρη-νικῶν καὶ φοβερῶν στοιχείων, δημοσουργῆ-σης δὲ θύματα μόνον καὶ καταστάσεις

ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΙ
ΠΑΡΑ ΤΟΝ ΛΟΦΟΝ
ΤΟΥ ΠΡΟΦΗΤΟΥ ΗΛΙΟΥ
ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

τὸν πλανήτην τοῦτον κλανθμόνα ἀπέραν-
τον, ἐν ᾧ τὸ φάσμα τῆς Εἰρήνης δὲν εὐ-
ρίσκει πρὸ τοῦ χειμάρρου τοῦ ἀνθρωπίνου
αἵματος ποῦ νὰ καταλισθῇ!

Ἄλλ' ὁ κόσμος πρὸ τῆς φωνῆς τῆς φι-
λοσοφίας καὶ τοῦ θεμβασμοῦ φράττει τὰ
ὦτα, λησμονεῖ τὸ παρελθόν, ἐν πολλοῖς
καὶ αὐτὸν τὸν ΘΕΟΝ του καὶ
τωφλῶς ἐπιγράφει τὴν συνθήκην τοῦ ἐξε-
λισσομένου βίου, τοῦ βίου τῶν ἀγώνων,
τῆς φρικτωτέρας, ἢν ἄχρι τοῦδε ἐγνώρισαι
πάλης.

Ἐν τῷ κονηγίῳ τῆς ὄλης ζητεῖ τὴν ἰδέ-
αν, ἢν οὐδέποτε ἐμπρὶς τοῦ συλλαμβάνει.

Πίπτει, θῆμα αὐτῆς ἕλλογον καὶ ἐν τῇ
πτώσει του ταύτη παρυσύρει καὶ ἕτερος
γενιάς. Καὶ ὅλος οὗτος ὁ ἀγὼν συμπληροῦ-
ται διὰ μίας ἀληθοῦς ἰδέας, τῆς ἰδέας τοῦ
θανάτου.

Ἐδοῦχος βλέπω τὰ ἐρείπια διὰ πληρεξου-
σίον των διαμαρτυρούμενα.

Ἐξφοροῦντο ἐπὶ τοῦ πνεύσαντος
ζεφύρου, ἐπιπέφαντος τὸν μόνον ἐπὶ τῆς

κορυφῆς λόφου τινὸς τῆς πόλεως, μετ' ὅ-
λην τὴν πρόδον, ζῶντα ἐν ἀνεμόμυλον,
νὰ ταύτην ἐπηρηγάνως τὰς λευκάς του
πέτρων καὶ ἀρχίσῃ ἐν ἠυθμῷ τὰς δρα-
κοντιλίους στροφάς του ὡς ἄλλος κατηγα-
νακτισμένος ἦρος.

Ἄλλ' οἱ ἰσχυροὶ ἐπνεζαν τὸ δίκαιόν του
καὶ οἱ κρωγμοὶ τοῦ πελωρίου του ἄξουτος ὁ-
μοιάζοντο μᾶλλον πρὸς ἐπιθανάτιον ἰγγῆον
ἢ τὴν ἀπήχησιν τοῦ κοκκίου του ἡματός,
πρὸ τοῦ ὁποίου ὁ ἀπόμαχος μίας παρρηγι-
μένης πλέον τέχνης λευκόθυξ μυλωθρὸς
ἐθλασθῶς κίνει τὸν αὐχένα ὡς συννερίσιον
τῆς ἐπιούσης καὶ εἰς τὸν συγκινοῦμενον καὶ
ἀσχάλλοντα θεατὴν ἐπισφραγίζει τὸ δρά-
μα διὰ τοῦ ἀληθοῦς ἐπιλόγου.

Ἄι! Παιδί μου! Πᾶν καὶ τοῦτοι!
βλέπεις τὸν καπνὸν τῶν ἐργοστασίων ἐ-
κεῖ κάτω εἰς τὴν πόλιν; Αὐτὸς μᾶς ἐ-
μαύρισε. Καὶ πῶς ἦταν δυνατόν νὰ μὴ
λείψουν οἱ ἀνεμόμυλοι; τοὺς ἐχάσαμεν
διότι ἀπὸ τότε ποῦ οἱ ἴδιοι οἱ ἄνθρω-
ποι ἔγειναν ὡστοὶ ΑΝΕΜΟΜΥΛΟΙ!

— Ἀλήθεια! Ὅπως μετονομαίωσις εἰς

τὸ φρόνημα τῶν ἀνθρώπων!

— Καὶ ὅποια φιλοσοφία εἰς τοὺς ἀφελεῖς
λόγους τοῦ μυλωθροῦ!

— Καὶ τὰ Ἐρείπια ἐπιμαρτυροῦσι!

— Ὄ! Ἄνεμόμυλοι!!!

Κυδωνίας

Δύγερινός

Ἡ ΜΑΥΡΗ ΚΑΡΔΙΑ
ΠΡΟΤΥΠΟΝ ΣΥΛΛΟΓΙΑΤΙΚΟΝ ΔΙΗΘΗΜΑ

Ἡ καταφρονημένη ζωὴ τῆς Κυρίας
Ἐλένης δὲν εἶχε τότε σὲ καμμιὰ καρ-
διά.

Ἡ κυρὰ Ῥηνοῦλα σ'τὴν τρικυμία τῆς
ψυχῆς τὴν ἀνέλπιστην ἔγνε.

Φαρμακοποιημένη χρόνια τώρα, δὲν
μύδεσε νὰ βαστάξῃ καὶ σ'τὸ τελευταῖον
πύτημα!

Ἡ κόρη ποῦ μόνον τὴν μαυρίδα τῆς
ζωῆς ἀγροίκησε νὰ τὴν παιδεύῃ χρόνια,
ἔλασε καὶ τὸ τελευταῖον στήριγμά της.

Ἐμεινε στὸ κόσμον!

Γιὰ τὴν καρδιά της χειρότερον πράγμα
δὲν ἐνοήσασε ὡς τώρα ἀπ' τὸν κόσμον! πῶς
νὰ στηριχθῇ σ'αὐτό;

Ἐκλείσσε ἐρημητικὰ τὸ στήθια τὸ ἄτυχο
ποῦ βρέθηκε καὶ παραδόθηκε ὁλόκληρα στὴ
δύναμι τῆς μοίρας.

Ἐλεγε σύντροφο τὸ δάκρυ καὶ τὸ ἀνα-
στέναγμα, στὴν τόση ἐρημη μοναξιά!

Πάντα μαύρα συμβάματα τὴν ἐφερον ἢ
ἀνάμνησι, καὶ παντοῦ ἐβλεπε τὰ μαύρα
νὰ κυριαρχοῦν.

Καὶ στὸ σῶμα καὶ στὴ σκέψιν καὶ στὴν
καρδιά!

Ἐνα ὄνειρο περνοῦσε εἰς μέσα.

Καὶ μέσ' τὸ ὄνειρο αὐτὸ ποῦ ὁ θεμβασ-
μός δὲν χωροῦσε μπρὸς σ'τὴν βαρεῖα ἐκ-
στασι, κυριαρχοῦσε σὴν ἓνα πανώρειον
χερουβείμ ἢ λυπημένη μορφή της.

Καὶ τὸ ὄνειρο αὐτὸ κάπου κάπου δι-
ελύετο μετὰ τὴν ἐκπῶδον τοῦ ἐκστατικοῦ
τραγουδιοῦ της.

Ἔθεός σχωρῶς τὸν κόσμον. Λόξα σοι
ὁ Θεός! συμπληρώνον τὴν μεγάλη ἐ-
ποποιίαν!

Ὁ ταπεινωμένος ἀπ'τὴν κατακραυγὴν
καὶ τὸ λοξὸ βλέμμα τοῦ κόσμου ὄση κι'
ἂν βρισκῆ στὸ παθητικὸν του ἀθωότητα
μ'αὐτὴ δὲν μπορεῖ νὰ σωθῇ οὔτε ν'ἀ-
πολογηθῇ.

Παίρνει σπασμένη τὴν λύρα ποῦ τοῦ
χαρίζεται ἢ τὴν γὰ νὰ παίζῃ ἢ τὸ φρε-
νιασμένο ὄνειρον ἢ τὴν παραφροσύνην τῆς θε-
ομαχίας ζωῆς.

Καὶ τῆς Ἐλένης ὁ ὄνειρος οὔτε φρενια-
σμένος ἦτο, οὔτε παραφροσύνη.

Ἦτον ἓνα αἰθέριο ἐμβατήριον σ'τὴν ἀ-
ρετή, σ'τὴν ὑπομονὴν σ'τὴν καρτερικότητα!
Ἐξῆ γνωστὴ μόνον σ'τὸν Θεόν της!

Ἐξάσσε σ'τὴν στήρην περισσὸν λιβάνι.

Καὶ ἔτρεπε νὰ πῶσῃ καὶ σ'τὰ χέρια
τῆς ἀρρώστιας. Φυσικὰ χροστοῦσε τὸ
φῶς της.

Καὶ ἔλασε ἢ ἀνθρωπίνῃ ὑπαρξίς σ'τὸ
παράδεισμα τοῦ πυρετοῦ τοῦ χρόνιου.

Ὅση παρθενικὴ τῆς ἔμεινε δροσιά,
χαρίσθηκε κι' αὐτὴ σ'τὸ ζωγράφον τῆς μοί-
ρας γὰ νὰ ζωγραφισθῇ ὁ σκελετός καὶ
ναδῆν ὁ πόνος τὴν εὐκαιρία νὰ ψάλλῃ
εἰς βάρος τῆς κουρασμένης ζωῆς της.

Μέσ' ἀπ'τὸ βάθος τοῦ πόνου κι' ἀπ'
τοῦ ληθάργου τὸ βάρος τὸ μισοῦν-
σμένο μάτι της ποῦ πρῶτα φεγγοβολοῦ-
σε με νοστιμάδα καὶ χάρι, ἐκούταζε τὸ στε-
ρέωμα σὴν τὸ κατάδυσι τὴν λευθερίαν των.

Καὶ τὸ στερέωμα εἶνε τὸ ἄστυ τῆς

ματωμένης καρδιάς.

Έκει στα στεγνά ό πόνος παραδίνεται!

Στό κόσμο που ή πλανεύτρα μοιρα κλάθει τόν πόνο και τη χαρά για τη ψυχή, βρίσκονται και καρδιάς κορημένας κι άγνώριστες, όπως κρυφά γίνονται κι'αί καλωσύνες τους.

Ήτανε Κυριακή πρωί, τό πρώτο σήμαντρο της Έκκλησίας έκαλοόσε τούς χριστιανούς για τη λατρεία προς τό Θεό, που μάς τό δίνει όλα!

Τό σπήνι τό γειτονικό της Ελένης που συνώρευε άπ' τήν άριστερή πλευρά, ήταν άδειο.

Τρεις ώρες πρωίτερα ή οικογένεια που κατοικούσε, είχε πάγγη σ'τόν Άγιο Νικόλα τό τσαμέλι για να λατρεύση τό Θεό και τήν Φύσιν.

Άπό κάποια λαμπάδα αναμμένη μια σπύθα κάποιου ποσμένη είχε δώση τη φωτιά εκεί μέσα.

Και ή κυρά Γιωργούλα, μια πολύ εύσεβής γυναίκα που έννοούσε να μη λείψη ούτε πρωί ούτε βράδυ άπ'ταίς ακολουθίας χωρίς ν'άκούση πρώτη τό "Εύλογητός ό Θεός", και τελευταία τό "Αι εσχών", ή όποία περνούσε άπ'έκει τη προινή εκείνη ώρα που άκόμη ό κόσμος ό περι πολλός δεν είχε αφήση τη γλυκεριά του ύπνου άγριαλά, άμα έφθασε σ'τη γωνιά του δρόμου, που ήτο τό θλαμμένο της Ελένης σπιτάκι, για να γυρίση κατά τό στεγνό που βγαίνει στο μεγάλο δρόμο που φαίνεται ή μεγάλη θύρα της Έκκλησίας, είδε ένα κατνό να βγαίνει πολύ πικρός κι' άδύκοπα άπ' τό πλαγινό παραθύρι πώμεινε τό ένα φύλλο του άνοικτό.

Σ'τήν άσχη νόμισε πως θάτανε τό θυματήρι, πόχουσε συνήθεο αϊ νοικοκυραίς ν'άφίνουν κατάπιν άπ' τό θύμασμα που θα κάνουν στον Εξουσιαστή του σπητιού — σάν που καθιερώθη να λέγουν παρά τήν πρώτην έντολήν — για να διώξη κάθε κακό που μπορεί να τριγυρνά και για να προσφύσση και κάθε μακρινός Άγιος με τη χάρι του να

στείλη τά καλά που λαχτυρά κάθε χριστιανός.

Έκαμε να φύγη. Μά έλα πάλι που όταν από τρεις ώραις ποίχη ξυπνήση και σηκωσε τη "κορίτσα", άπ'τό παραθύρι της για να δη με τό αυτοσχεδιασμένο ρολόγι της τό βασιλεμα ή όχι της πούλας, άν ήτο ώρα για να έτοιμασθή για τη λειτουργία να προαήνη τόν "Εύλογητό", και ν'άκούση "τό ξύψαλο", όπως τόν ώνόμαζε, είχε άκούση ένα σωρό γυναίκες που φεύγανε, ως φαίνεται για λειτουργήμα σε παρεκλήσι και "σάματα μόνε", έγνώρισε τη μιλά της Άμερως της Τζαρίπνας της νοικοκυράς του σπητιού:

Θά πη λουτόν πως λείτουν και θα ξέχασαν φωτιά κάπου Ή άνάψιν τό κανδήλι, ή είχανε στή γωνιά άνάψη φωτιά τά κορίτσια της για να πυρώσουν τη μασά να κάνουν τη καθαρά των, άφου ή αφρότηκαπέλλα της ήταν άρραβωνιασμένη με τό Στρατή τό Μητσα που θάχε φαίνεται τ'άφνι τό συνειθισμένο τό Πασχαλινό που τρών οι άρραβωνιασμένοι κάτω άπ'τόν Ισχο και τη δροσιά των πέσμων και τ'άψιδόνι ψάλλει και τό άκρογιάλι χαιρετίζ και νερά ζωή χαριτωμένη προβάλλει κι'ό Άγιος Νικόλας βλογά τά ζευγάρια τά καινούργια και δίνει έπίσχεσι να κυβερνήση χωρίς φουρτούνα και κακό τη ζωή των τήν ύστερη

"Σίγουρα φωτιά θάπνω", έσκέφθηκε ή κυρά Γιωργούλα.

Και τρομασμένη όπως ήτανε είδε και τό πλαγινό σ'τη γωνιά σπητι της καφόμοιρης Ρηνούλας της θείας της Ελένης και θυμήθηκε τά ύστερνα περιστατικά των που της έδιναν τη σκέψη να βρίσκη τό συμπρασμό πως ό κόσμος βγάξει όλα άδιστα και "άβανταίς", και χαρά σ'τόν που κάνει τό καλά.

— "Αμ' εκείν' ή κακότυχη άνεργιά της; Άν τήν είδα και δε ξανακούσθηκε. Κακογορημένο μαρό! Γλύτωνε Θεέμ ταίς καπέλλαις άπ' τό "ξενομάτισμα", "Αχ! αϊ γλώσσαις αϊ κακαίς!

Σάν άστρατή περάσαν άπ' τό νου της όλα! έκόνταξε δεξιά, άριστερά παντού ψυχή σ'τό δρόμο δεν φαινόταν. Στε-

νοχοφθής.

"Γάλα γλυκό! Γάλα! Άλλος τό φρέσσο τό γάλα!

Άκούσθηκε άπ'τά μικρά ή φωνή του γαλατά που μαζί με τά χελιδόνια κλάδει σ'τήν ώρα του γλυκού ύπνου.

Γέμισε κατά τό μέρος της φωνής. "Πώς θα πάω γάλα γλυκόσο! Ή φωνή άκούσθηκε και κοντά. Πηξε δρόμο ή κυρά Γιωργούλα. Γάλα γλυ - - - - Στάσου γέμ' - - - -

Και ό γαλατάς δε πρόλαβε να τελείωση τήν Όμηρική του διαφήμισι σ'τήν είδηση της κυρά Γιωργούλας για τη φωνή.

Ή φωνή με προινά άγεράκι είχε δουλέψη καλά.

Ό κατνός από κάποιο άνοικτό πέρασμα της στέγης έγέμισε τό δωμάτιο που βρισκετο ή Ελένη.

Ή δυστοχησμένη κόρη έτριγύτανε. Κατάλαβε τί καινούργια συμφορά τη τριγυρούσε. Έπλήθαινε κι'ό πόνος κι'ή στενοχωριά της που δεν άκουε φωνή παρά μια μοναξιά ξοχημη βασιλευσ αυτή τήν ώρα. Ήτανε τόσο εξασθενημένη ώστε δεν μπορούσε να σηκωθεί να σηκωθίη στα πόδια της.

Εθόλακε μέσα σε δαδ κατνούς τη; κωκομυριάς και της φωτιάς. Μέσα σ'τη

πραγματική κόλασι εθόλακετο ένας Άγγελος όπως όλοι οι Άγγελοι πούνε σ'τό κόσμο.

Θυμήθηκε όλα τά περασμένα κι' έστύλωσε τελευταία τό νου της σ'τη δύναμη της Παναγίας που άπ'έπάνω της με τήν εικόνα της τη θλαμμένη χωρίς αναμμένο κανδήλι τόρα και μέρας πολλάς, της έμνετε ή μόνη βοήθειά της τό μόνο Παρθενικό σκέπασμά της.

— "Αχ! Παναγίτσα μου! Μητέρα της Όρφάνειας! - - -

Συγχώρησε τήν άμαρτωλή που σ'έχω μέρας χωρίς φως. . . .

Σκέταξε τό κόσμο σου και κάθε όρφανά. Μά καιγ' ό πόνος και με πνίγει ή κατνός. . . .

Άν έχω Μεγαλόδωρη μου τίποτ' άλλο να σε προσφέρω. Ένα ξηρό κορμί μ' άπέμεινε που σ'τη στεργή φωτιά που μ'έξωσε μ' τήχαρίστησι στο δίνο για λαμπάδα σ'τη χάρι Σου! . . . για να δη ή ψυχή μου - - - ή κορησμένη - - - τό Άγιο φως - - τό τρισήλιο - - - τό παντοπνό - - -

Και μια βαρειά νάοχη τήν κατάλαβε που διελάντο κάποτε σ'ένα μισόρονο μινύρημα - - - Φως - - - Φως - -

(Ακολουθεί)

Βάσος Άλιστράτης

ΑΓΙΟΣ ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ

ΒΕΛΔΕΡΕΦΟΝΤΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΗΤΡΑ

Αι πάσαι συνήθειο έρρησιμέναι εν τη καρδίη του λαού δεν αποβάλλονται εύκόλος. Διά τούτο ή άρχαία Ρώμη και ή Άγγλία τό πολιτικόν αυτών μεγαλών όφελουσι εις τόν σεβασμόν των ήθών των ηποτελών αυτών λαών.

Οδ μόνον τού Ιουδαϊσμού αλλά και της Φουδαϊστικής πολλά έθνη άφάθουν έλεύθερα από της Χριστιανικής ήμών θρησκείας κηθήσαν μάλιστα, ως έγραψαμεν εις τό περί "Ρουίς" ήτε απηρά του σ'τόν και ή περί τήν γην διττό σπηρή του ήθών έινε προσφής συμβολισμός τρεάθανισ'αζήτην γής.

Ούτο κατασκευο-

ΒΟΡΕΙΑ ΑΠΟΨΙΣ ΚΥΔΩΝΙΩΝ ΚΥΔΩΝΙΑΤΙΚΗ ΖΩΗ

Τὸν φεγγὴν βέραιεν τὸν κατὰ τὴν ἐναρξίν τοῦ Ὀκτωβρίου ἐνοχλητικῶς πνέοντα διεδέχθη νημερία ἀκρα καὶ ἡμέραι σχεδὸν καλοκαιρικαὶ ὑπερθυμίζουσαι εἰς ἡμᾶς ἐτι ἔχομεν τὸ κοινὴ λαγόμενον κ α λ ο κ α ι ρ ά κ ι τοῦ Ἁγ. Δημητρίου. Ἀτυχῶς ἡ ἀνομβρία ἐξακλόουσαι ἐπιζημιωτάτη ὑπὸ πάσας τὰς ἐπιόψεις δέσπει καὶ τὴν γεωργίαν καιρῶς πλήττει καὶ αὐτὰς τὰς οἰκιακὰς ἀνάγκας τῶν κατοίκων τῆς σπερμαμένης ἀλλῶν ὑδάτων πόλεως, εἰς δυσκόλον θέσιν παραίγει. Προνοία τῆς Α. Σ. τοῦ Μητροπολίτου Κυδωνίων κ. Γρηγορίου, ἐν μετὰ χαρᾶς ἐπανέβη τὸ Πνευματικὸν Ἀστέρι Ποίμινον ἐπανακάμφαντα ἐκ τῆς βασιλευσέσης, δεήσεις ἀνεπέμφθησαν πρὸς τὸν Ἐπίστον τὴν παρελθούσαν Κοριακὴν καὶ λιτανεῖαι ἐγένοντο πρὸς κατάπτωσιν τῆς εὐεργετικῆς βροχῆς, ἀλλ' ἀτυχῶς μέχρις ὧρας ὁ Οὐρανὸς μένει ἀστεργος, τὸ δὲ φασινὸν τῆς ἡμέρας Ἄστρον ἀκτινοβολεῖ μετὰ πάσης λαμπρότητος ὡς ἐν Ἑσπρῖ ἔλπισομεν καὶ εὐχρηθῶμεν ὅπως ταχέως τὸ ἐμβριον ἔθωρ πληροσθῆ τὰς ἀνάγκας τῆς πόλεως.

Ἡ σπάνος τοῦ ὕδατος συνεπάγει καὶ ἄλλα σοβαρότατα ἐπακόλουθα ἐμβάλλοντα εἰς μέγαν κίνδυνον τὴν ἀσφάλειαν τῶν κατοίκων· οὕτω τὸ λῆξαν δεκαπενθήμερον πυρκαϊὰ ἐκ-

ραγίσσα περὶ τὰ ὑπόματα τοῦ Προφήτου Ἡλιοῦ ἐν τῇ συνοικίᾳ τοῦ Ἁγ. Δημητρίου, ἤ-παίλει νὰ προσλάβῃ γιγαντιαίας διαστάσεις ἔνεκεν τοῦ πνέοντος σφοδροῦ βορρῆος ἀλλὰ κωρίως διὰ τὴν πανταχῆ ἐλαψίν ὕδατος. Εὐχῆς ἔργον δὲ ἐτύγγανεν ἐκ μέρους τῶν λυθῆ τὸ αἰώνιον αὐτὸ ζήτημα τῆς ὑδρεύσεως τῆς πόλεως, κατεσκευάζοντο ἐπιχωματικῶς παρὰ τὰς ὑπορείας τῶν γιγασκῶν ὑδραποθήκαι εὐρείαι, αἵτινες ἐν ὧρα χειμῶνος πληροῦμαι ἐμβριον ὑδάτων δὲ ἐπῆρκον τὸ θέρος πρὸς τὰς οἰκιακὰς ἀνάγκας τῶν περιόκων, ἐν ὧρα δὲ πυρκαϊᾶς δὲ ἐχρησιμοποιοῦντο λυκατελέστατα πρὸς κατάσβεσιν αὐτῆς, ἐν τῷ πυρκαϊοῦμαι οἰκημα ἐτύγγανεν οὐχὶ πλησίον τῆς θαλάσσης, καὶ οὕτω γινόμεθα μέρμηκας προμηθεῖς μὲ μόνην τὴν διαφορὰν τῆς ἐναλλαγῆς τῶν Ὁρῶν τοῦ Ἑσπρῖ.

Ἀλλὰ καὶ τὴν προσοχὴν ἡμῶν δεῖν νὰ ἐφιστάμεν ὅπως αἱ ὑδρανίλια εὐρίσκονται ἐν καλῇ καταστάσει καὶ λειτουργῶσιν ἀπροσκόπτως, διότι ἐν ὧρα πυρκαϊᾶς ἡ ἐλαχίστη τιχὸν τῆς ὑδρανίλιας Ἑλλαψῆς δύνανται νὰ συναπέφθῃ χρόνου ἀπόλειαν καταστραπτικώτατα ἀποτελέσματα συνεπαγομένην.

Σὺν τῇ ἐκδόσει τοῦ ἁ' φυλλαδίου τοῦ 1.

κοῦ Ἄστῆρος παρατηρήθη λίαν εὐχάριστον ὅσον καὶ παρήγορον φαινόμενον φιλολογικῆς ποιᾶς κινήσεως παρὰ τῆ παρ' ἡμῶν νοολαΐα, ἧτις μετὰ πολλῆς χαρᾶς ὑπαδέξατο τὸ εὐπρόσωπον Περιοδικὸν τῆς προσφιλοῦς πατρῆος καταδείξασα εὐγενῆ αἰσθηματικὰ καὶ προθυμίαν πρὸς ὑποστήριξιν.

Αἱ φιλόμοσοι αὐτὰ ἐκδηλώσεις, ἀνεπαρτήτως πάσης ἄλλης ἀπογρῶσεως, γαρτοποιῶν ἡμᾶς ἐνερθόντας φαινόμενον τῆς πατρῆος ὑπὸ πολλαπλᾶς ἐπιόψεις, δίδει εἰς τὰς χεῖρας τῶν νείων μὲτ' οὐ πολὺ θέλει ἐμπιστευθῆ τὰς τύχας αὐτῆς ἢ πατρῆος, ἧτις ἀπακτέχεται παρ' αὐτῶν καὶ φρένηται καὶ φιλομάθειαν, ἀλλὰ καὶ τὸ ζῶπυρον τοῦ εὐγενῆς ἐνθουσιασμοῦ, οὐ ἄνευ οὐδὲν γενναίων δύνανται τὰ συντελεσθῆ.

Ὁ "Αἰολικὸς Ἄστηρ", καὶ ἀπὸ τῆς στήλης ταύτης καθήκον αὐτοῦ θεωρεῖ ὅπως ἐκφράσῃ θερμότητάς εὐχαριστίας πρὸς τὸν Με-

τιληναϊκόν, Σμυρναϊκόν, Βοῦζαντινόν καὶ Ἀθηναϊκόν τύπον δι' ὅσα καλὰ εὐχρηστήθησαν μετὰ περισσῆς εὐγενείας νὰ γράψωσιν ἐπὶ τῇ ἐκδόσει τοῦ ἁ' φυλλαδίου. Ἐπίσης εὐχαριστοῦμαι καὶ τοῖς δι' οἰκονομικῶν τρόπων ἐκδηλώσαντας τὴν ὑποστήριξιν αὐτῶν.

Ἀ' τοιαῦτα ἐνδείξεις ἐπισχετοῦσιν ἡμᾶς καὶ λίαν ἐνθαρρύνουσι εἰς τὸν ἀγῶνά μας.

ΣΕ ΜΙΑ ΜΟΥ ΦΙΛΗ

"Ἡ μὲν" εἶπὸν τὸ νῦν ἐπὶ τῆς ἑλικίας τῆς λίαν εὐφραδῆς γυναικὸς καὶ τῶν ὀφθαλμῶν τῆς ἐν τῷ Σμυρναϊκῷ καὶ Βοῦζαντινῷ τύπῳ διὰ Μαρία Ζάρακα εὐχρηστήθη ὅπως ἀποσταλῆ ἔργον τὸ αὐτοῦτοῦ καταστάσαντος ὑποσχετὰς χάριτος καὶ φιλίας ἀποφραγματικῆς οὐχὶ ἐκ κῶν κωστῶν.

Πῆς μου γλυκερά μου φίλη, ἐκεῖ στὸν Ἄδην, ποῖς τὰ ξανθὰ μαλλιά σου τὰ χτενίζει ; Ποῖς τῶρα, μὲ ροδόσταμο, τὰ λούζει καὶ μ' ἀνθη δροσερὰ σοῦ τὰ στολιζει ;

Ποῖς σὲ γλυκοκοιμίζει ἐκεῖ τὰ βράδια καὶ σὲ εἰ ἐπάνω τῶρα προσκεφάλι νὰ γέρνης, χαϊδευμένη μου μικροῦλα ε' ἀγγελικὸ σου ὀλόξανθο κεφάλι ;

Τῆς μάνας ἴσον τὰ ὀλόθερμα φιλάκια πῆς μου, ποῖα τῶρα, σοῦ τὰ δίνουν χεῖλη ; Κι' ἔχεις ἐκεῖ μιά φίλη σὰν κι' ἐμένα τόσο πιστὴ κι' ἀγαπημένη φίλη ;

Ἐχετε ἐκεῖ λουλοῦμα ; ἔχετε ἥλιο ; Βιάετις τὸν οὐρανὸ κι' ἀπὸ κεῖ πέρα ; Τόσο ὁμορφα εἶναι ἐκεῖ τοῦ δέν τ' ἀρίνεις γιὰ νῆσθῆς νὰ μᾶς δῆς μιά μόνο μέρα ;

Ἦθελε νὰ γνωρίζω, ἀιχμάλωτό τους σὰν εἰ ὁμορφίς κεῖ κάτω σὲ κρατοῦτε καὶ σ' ἔκασαν γιὰ πάνα νὰ ξεχάσης ἐκείνους ποῦ ποτὲ δέν σὲ ξεχνοῦνε ! . . .

Ἄχ ! νὰ σοῦ πῶ φοβοῦμαι νὰ πεθάνω ! Ὅχι, ποῦ τὴν ζωὴ μου θὰ τὴν χάσω , μὰ ἐκείνους ποῦ ἀγαπῶ κι' ἐγὼ ἐδῶ κάτω, γιὰ πάντοτε φοβοῦμαι μὴ ξεχάσω !

Ἄδανα Μαρία Ε. Ζάρακα

ΣΚΟΡΠΙΑ ΔΟΥΛΙΑ

— Έν μέγα Εὐχαριστῶ ὁ "Αἰολικός Ἀστὴρ" ἀπὸ ἄλλην του τὴν καρδίαν ἀπευθῆναι πρὸς ἕνα τοὺς δεχθῆναι με εὐχαριστήριον καὶ με εὐμεναι κρίσεις τὸ α' φυλλάδιον.

— Τὰς ἡμέρας τῆς διακομιχῆς — δίδει μία ἡμέρα ἐξ ἐφ' ἑσθαι — ἡ πόλις μα' περιστανε γραφικὸν καὶ πανηγυρικὸν θέαμα με τὰ πολύχρωμα ἐξώφυλλα τῶν φυλλαδίων ἄνω εἰς τὰ πρόθυρα τῶν Καταστημάτων τῶν οἱ φιλόμουσοι ἀναγνώσται ἐξάβαζαν.

— Ὁ Κυδωνιάτης κατέδειξεν εἰς τὴν περίστασιν αὐτὴν τὴν πατροπαράδοτον φιλομουσίαν του.

— Ἀλλὰ καὶ τοὺς εὐμεναι κρίσεις ὁ "Αἰολικός Ἀστὴρ" θερμότερα εὐχαριστεῖ.

— Καθὼς καὶ σήμερον τὸν τύπον ἔστις πανταχόθεν εὐμενιστάτης κρίσεις περὶ τοῦ α' φυλλαδίου ἐξέφερον.

— Καρδίαι ὑποχρεωτικῶς λαμβάνουσαι ὑπ' ἑξίν καὶ τὰς ὀλίκας μας θυσιῶς, μετὰ τῶν συγγραπτῶν τῶν ἐσπευσαν νὰ μᾶς ἀποσταλέωσι καὶ τὴν συνδρομὴν των.

— Συνδοκασίαι ἀπὸ τῆς εὐγενείας αἰσθημάτων με πρακτικὸν πνεῦμα.

— Τοὺς εὐχαριστοῦμεν πολὺ.

— Εἰς τὸ ἀνὰ χεῖρας φυλλάδιον βλέπεται καὶ τὴν εἰκόνα τοῦ Κυδωνιστάτου τῆς Ἀγ. Φωτεινῆς Σμύρνης.

— Ἐνε κλισίᾳ ἔπος ἕλα — τοῦ "Αἰολικοῦ Ἀστῆρος".

— Κάποιος Εὐρωπαϊκὸς περιηγητὴς ἀπικερθεὶς πρὸ ἐτῶν τὴν Σμύρνην τρία πράγματα ἐθαύμασεν.

— Τὰς ἑσθίας γυνθίκας τῆς Σμύρνης.

— Τὸ Κυδωνιστάσιον τῆς Ἀγ. Φωτεινῆς.

— Καὶ τὰ . . . πεπόνια τῆς Σμύρνης.

— Καὶ Σμυρναῖοι μὲν ἔρχονται κάποτε καὶ ἐδῶ.

— Καὶ πεπόνια Σμυρναῖοτικὰ μπορούμεν νὰ φέρωμεν.

— Ἀλλὰ τὸ Κυδωνιστάσιον τοῦ Ναοῦ τῆς Ἀγ. Φωτεινῆς, ἢ ἐκεῖ πρέπει νὰ πάμε νὰ τὸ θαυμάσωμεν, ἢ νὰ τὸ φέρωμεν ἐδῶ, ὅπου τότε θὰ ἴητο θέαμα.

— Ἀλλ' ἐπειδὴ θαύρατα εἰς τὸν Αἰῶνά μας εἶν γίνονται, μεταφέρωμεν τὴν εἰκόνα του εἰς τὸ Περιοδικόν μας.

— Καὶ μερικὰ λεπτομέρεια.

— Ἐκδόθη τῷ 1838

— Ἐπεσχευάθη τῷ 1891

— Καὶ ἔχει ὕψος 30 μέτρον.

— Ἐνε ἐξ κομψότατον ὡς παρατηρεῖται.

— Τὴν ἐγκατάστασιν τοῦ μοναχικοῦ εἰς τὰ μέρη μας πιστοτέρως ἔκαμαν ὁ κ. Ι. Ἰωαννῆδες ἐκ Μο-

τιλῆνης ἐπὶ τοῦτο ἔλθόν.

— Μηχανικὸς μὲ χρυσὴν καρδίαν καὶ ἰκανότητα ἔκτακτον.

— Τὸ α' φυλλάδιον χρυσοτυπωθὲν ἐφυλάχθη εἰς τὰ ἄρχεια τοῦ "Αἰολικοῦ Ἀστῆρος".

— Πολλοὶ καὶ πολλὰ ἐξέφρασαν τὴν ἐπιθυμίαν νὰ μὲ γυμρίσουν.

— Δὴ νὰ μὲ, τοὺς χολάσω τὸ χατηρι ἐκπληρῶ τὴν ἐπιθυμίαν των οἱ τῆν.

— Καὶ ἀκόμη, περισσότερο μάλιστα:

— Θίσει ἄριστὰ τῆς ὑπογραφῆς μου καὶ τὴν εἰκόνα μου.

— Ὅπου πλὴν εὐμεναι ἀμφοβελία θὰ ὑπάρχη περὶ τῆς ταυτότητός μου.

— Σὺς χαιρετῶ με τὰς πείρουγάς μου μόνον χωρὶς νὰ σοὺς τμηπῆσαι τὴν ψορὰν αὐτῆν.

— Τὸ ὑπεραινόμενον.

ΚΟΙΝΟΥΣΗ

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ

Παναγιώτης Μ. PORTLEUND, Ἀμερικανὸς, ἐκφραστοῦμαι θυσιῶς διὰ πατριωτικῶς ἑστὸν ἔθνος, Φιλίππων Ἀσπασίου Ἰωνῆ ἐν ἑσθίῳ τῶν συνταγματικῶν καὶ τῶν δημοκρατικῶν ἐκδόσεων. Ἀσπασίου Ἰωνῆ. — Σ. Φ. Κάϊρον, Ἐγγλέζου ἐκ τῶν ἐπιπέθων Μ. Σ. Ἐγγλέζου ἐκ τῶν ἐπιπέθων Ἰαπωνικῶν ἐκ τῶν ἐπιπέθων. — Π. Δ. Ἀσπασίου, Ἰαπωνικῶν ἐκ τῶν ἐπιπέθων καὶ φιλικῶς ἐκφραστῶν. Ἀσπασίου Ἰωνῆ. — Εἰς Ἀ. Ἀσπασίου, Ἐγγλέζου ἐκ τῶν ἐπιπέθων. Ἀσπασίου Ἰωνῆ. — Σ. Σ. Παναγιώτης, Ἰαπωνικῶν ἐκ τῶν ἐπιπέθων. Μ. Κ. Σμύρνης, Ἐγγλέζου ἐκ τῶν ἐπιπέθων. Γ. Ι. καὶ Μ. Α. ἐκ τῶν ἐπιπέθων. — Γ. Κ. Παναγιώτης, Ἰαπωνικῶν ἐκ τῶν ἐπιπέθων. — Εἰς Π. Βάλια ἐκ τῶν ἐπιπέθων ἐκφραστοῦμαι, φυλλάδιον ἐκ τῶν ἐπιπέθων. — Π. Δ. Σ. Ἐγγλέζου, Ἐγγλέζου ἐκ τῶν ἐπιπέθων. Ἰαπωνικῶν ἐκ τῶν ἐπιπέθων. — Δ. Γ. Κ. Παναγιώτης, Ἰαπωνικῶν ἐκ τῶν ἐπιπέθων. Ἐγγλέζου ἐκ τῶν ἐπιπέθων. Ἰαπωνικῶν ἐκ τῶν ἐπιπέθων.

Συνιστῶμεν τοῖς ἐπιστέλλουσιν ἑμὴν χειρόγραφον πρὸς δημοσίευσιν ὡς ἢ γραφὴ τυγχάνη ἐναντίοντος, τὸ δὲ φύλλον τοῦ χαρτίου μόνον ἐκ τῆς μιᾶς πλευρᾶς γεγραμμένον. Ἀνυπόγραφον χειρόγραφον ἢ διὰ τῶν ἀρχικῶν μόνον στοιχείων τοῦ ὀνόματος ὑπογραφομένου οὐδαμῶς λαμβάνεται ὑπ' ἑξίν.

Ἐν πάσῃ περιπτώσει δι' οὐδενὸς χειρογράφου τὴν ἐπιστροφὴν δημοσιευομένου ἢ μὴ εὐθύνεται ἢ διεύθυνσις.

Ζητεῖται νεανίας με καλὰς συστάσεις πρὸς στοιχειώδη γραφικὴν ἐργασίαν καὶ διεκπεραιώσιν τοῦ "Αἰολικοῦ Ἀστῆρος".

Ἐπιτεθὴναι Χαρ. Γ. Βαφειάδης

ΧΑΡΤΟΠΩΛΕΙΟΝ Ν. Ε. ΣΠΥΡΕΛΗ

Τὸ πλουσιώτερον τῶν ἐν τῇ πόλει μας εἰς ποικιλίαν εἰδῶν ΚΑΤΑΣΤΙΚΩΝ, ΧΑΡΤΙΚΩΝ, ΦΑΚΕΛΛΩΝ καὶ ἀπάντων τῶν λοιπῶν χρειωδῶν διὰ ΓΡΑΦΕΙΑ καὶ ΣΧΟΛΕΙΑ.

Με εἰδικότητα ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΚΩΝ εἰδῶν, ΜΟΥΣΑΜΑΔΩΝ δι' ΕΠΙΣΤΡΩΣΕΙΣ διὰ ΤΡΑΠΕΖΟΜΑΝΔΗΛΑ καὶ λοιπῶν καὶ ΜΕΧΙΛΙΑ ΔΥΟ ἄλλα εἶδη.

Τιμαὶ ὁρισμέναι ἐκτὸς Συναγωνισμοῦ.

“ΝΕΟΤΕΡΙΣΜΟΣ”

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ

Ἐκδιδόμενον διὰ τοῦ Μηνῶς

ΕΝ ἈΘΗΝΑΙΣ

Ἐμποριεῖται πάντα τὰ νέα Patron Ἐγγλέζου φορητῶν ὡς καὶ χειροτεχνῶν, ἀπαραιτήτων διὰ πᾶσαν Οἰκογένειαν

Γενικοὶ ἀντιπρόσωποι ἐν Κυδωνίαις καὶ τῶν πέριξ.

ΒΑΦΕΙΑΔΗΣ ΚΑΙ ΔΗΜΟΥ

Ἐσθίον ἐναντι τριπέρας — Μοτιλῆνης

ΦΑΚΕΛΛΟΠΟΙΕΙΟΝ & ΜΑΡΚΟΠΟΙΕΙΟΝ

ΑΛΕΞΑΝΔΡ. Α ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

Κατασκευάζονται μᾶζας παντὸς εἴδους μετὰ διαφόρων καλλιτεχνικῶν σημάτων, καὶ χαρσικτηρῶν. Κατασκευάζονται στεγνῶν, φίλτρων, μετάνιων, ἰατρικῶν διαφόρων εὐρωπαϊκῶν σχεδίων.

Κατασκευάζονται παντὸς εἴδους φῶτα.

ΛΟΥΕ. ΜΠΑΛΑΝΣΑΡ. ΡΑΛΙΟΥΜ, ΓΑΖΟΜΙΝΗΣ Κ. Α. Π.

ΚΑΛΛΙΤΕΧΝΙΚΟΝ

ΦΩΤΟΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΕΜ. ΚΑΤΣΕΛΗ

ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

ΘΑΟΣ ΑΓ. ΓΕΩΡΓΙΟΥ, ΑΚΡΙΒΟΣ ΑΠΕΝΑΝΤΙ

ΤΟΥ ΚΕΝΤΡΙΚΟΥ ΠΑΡΘΕΝΑΓΩΓΕΙΟΥ

Εἰς

Ἐργασία ὑψηλὴν ἐκ χαρτῶν πλατινῶν, φωτογραφίας ἀπὸ μικροσκοπικῶν μαζῶν καὶ ἄλλων φουκαζιῶν μεγάλων

Τιμαὶ συμφέρουσαι δι' ἅλους

ΞΕΝΟΔΟΧΕΙΟΝ Η ΑΝΑΤΟΛΗ
ΖΑΧΑΡΙΟΥ ΕΥΣΤΡΑΤΙΟΥ
ΕΝ ΚΥΔΩΝΙΑΙΣ

Κτίριον νεώτατον ἐκτάκτου ἀρχιτεκτονικῆς.
Ἰδιοκτησία Ν. Δ. ΓΟΝΑΤΑ εἰς τὸ κέντρον τῆς
πόλεως.

Ἐπίπλωσις ἐξόχως τελεία, σπανία ἐτι καὶ διὰ τὰς
μεγαλουπόλεις τῆς Τουρκίας.

Περιποιήσις καὶ ὑπηρεσία « Non Plus Ultra. »

Γεύματα ἐπὶ παραγγελίᾳ Γάλα — Ζῆθος καὶ ὄλλα
τὰ Ευρωπαϊκά ποτά.

